

El que diuen els dipu- tats federals per Ma- drid, de la qüestió catalana

D'una crònica de Madrid, de "El Diluvió" n'extreiem les següents manifestacions que, respecte l'actual moment de Catalunya, han fet els diputats federals, senyors Marial i Arauz.

Diu el senyor Marial:

"Jo faré sempre honor a la meua actuació política. Defensaré l'Estatut Català amb totes les meves forces, dins de les més pures doctrines federals, és a dir, atenent-me estrictament al programa de Pi i Margall, el qual defineix amb claredat les atribucions que deuen ésser reservades al Poder federal.

Ningú no pot discutir a Catalunya la seva capacitat i preparació per a regir-se autòmicament. Jo estimo, doncs, d'una necessitat imperiosa el donar satisfacció a les legítimes aspiracions del poble català, puix que Catalunya donarà la pauta a seguir a les altres regions que avui permaneixen indiferents, quan se les exciti a lluitar per acullir-se als aventatges del sistema federal."

Parla després el senyor Marial del triomf de Macià, del qual es congratula. Diu del senyor Lerroux que tal vegada a Catalunya no s'ha comprès prou bé la intenció de la seva actitud i creu que el ministre d'Estat defensarà a les Constituents l'Estatut de Catalunya malgrat que no estigui d'acord amb tots els seus punts.

Ahudeix la Confederació General del Treball, l'actitud de la qual, deixant en llibertat d'acció els seus afiliats envers la passada lluita electoral, la considera assenyada.

Acaba dient: "Una república unitària no pot prosperar en els actuals moments; ensopegaria amb tants obstacles, que difícilment subsistiria. Tot el que passa respecte de Catalunya, és fruit d'una lamentable incomprensió per part de molts que desconeixen en absolut l'essència del programa federal. Si en totes les regions es tingué un concepte de la pròpia personalitat com es té a Catalunya, es faria avui, gairebé difícil, de

Les dretes

Aquests senyors ex-dictadors monàrquics i avui republicans d'oportunitat tenen tant arrelat el jesuïtisme del seu pseudo ideari que no poden parlar ni escriure que no facin professió de la seva correcta educació, respectuosa sempre amb l'opinió aliena, si bé barrejades amb aquestes fineses no titubegen en llençar unes quantes ensalivades a la cara de llurs contraopinants..

Ara resulta, segons ells, que els homes d'esquerra han guanyat d'una manera tant eselatant les eleccions a diputats degut al terror que el seu foribund revolucionarisme ha infós dins l'esperit dels nostres bons i senzills conciutadans.

Tots sabem prou bé que en la campanya de les esquerres, no ens preniem la molèstia d'atacar els homes de la dreta, i si alguna vegada féiem esment del seu programa, mai dels seus homes, era amb ganes de fer riure a l'auditori, car per tot arreu era ben palès l'ambient d'hostilitat que respirava l'esmentada candidatura, la qual cosa era un preludi cert del seu rotund fracàs.

A nosaltres no ens interessaven els vots de la dreta perquè sabíem prou bé quins i quants eren, i per aquest motiu més aviat aprofitàrem l'avinentsa de l'esmentada campanya per a difondre el nostre ideari; ja que la teníem assegurada la victòria.

El més còmic de l'actitud d'aquests senyors, és que durant els temps de les dictadures, llavors que el problema no es podia manifestar ells deien que representaven l'opinió de la immensa majoria sensata del nostre poble; els que protestàvem érem quatre malecontents, mals patriotes i descastats. Ara que el poble s'ha pogut manifestar i els ha deixat en una ridícula minoria, són ells, encara, l'èlite més selecta i l'únic llevat que en un dia pròxim ens haurà de redimir a tots.

Però, que no recordeu, les dretes, que fa molts anys, molts segles, que heu manat sense cap control al nostre sofert país, i que només cal que repasseu la història o feu memòria d'aquests últims anys i vos convencereu que per la vostra pròpia obra, per la vostra intolerància i golofreria, que avui el poble vos bandeja i incapacita perquè ocupeu càrrecs directius dins els afers públics.

No sentim cap animadversió contra les dretes, però sí que ens dol que en ple segle vint mantinguin un ideari propi dels homes de les cavernes i emprin aquests mitjans per a la seva actuació.

Creiem que té una raó l'existència de les dretes, però les voldríem més tolerants i comprensives amb les noves corrents liberals, més sinceres en l'exposició de llur programa, més valentes en la lluita i més europeitzades, en una paraula.

trobar un republicà partidari del règim unitari."

De les manifestacions del senyor Arauz, n'extreiem els següents paràgrafs:

"Desconec l'Estatut de Catalunya. No obstant, si el dit Estatut s'adapta a les normes directrius que per a la formació d'Estatuts regionals, dona el programa de Pi i Margall, jo seré, a les Constituents, un entusiasta defensor de les aspiracions de Catalunya.

La característica del pacte bilateral, que és pròpia de la nostra ideologia, en ésser respectada, sense exageracions, per part de catalans i espanyols, situarà la qüestió en un punt de perfecte equilibri democràtic, el qual farà fàcil

i ràpida l'aprovació de la Constitució general de l'Estat federal espanyol amb els seus Estatuts regionals i, entre ells, per la seva perfecta capacitació, el de Catalunya.

Els republicans espanyols, vénen compromesos tots ells, particularment aquells que militen en partits de "majoria d'edat republicana", a implantar el règim federal. Aquest fou el denominador comú en les hores de la conspiració, en les de les propagandes electorals i en aquells moments en els quals, davant del desbordament del triomf, convenia utilitzar com a frè el dit compromís.

Improvisacions

UN NAUFREG. — L'altre dia vaig passar unes hores a Sitges. Sentat a la terrassa del Pabelló de Mar, m'extasiava contemplant el ritme foll de les onades que es desfeien en escuma sabonosa damunt l'arena de la platja. Endins de la mar uns quants joves es dedicaven a l'esport nàutic, nadant amb fanfarroneria. De cop i volta un dels nadadors desapareix colgat per l'aigua; als pocs moments torna a surar i lluita desesperadament amb un enemic invisible. "Una corrent submarina se l'emporta", crida desesperadament els que contemplen l'espectacle. I uns mariners ardits, actius, altruistes, empenyen nerviosament una de les barques que jeuen damunt la sorra, salten damunt del vaixell, empunyen els remes i acceleradament fan camí en direcció del naufrag que ara enfonsant-se, ara treient el cap a flor d'aigua, es debat furiosament en defensa de la pròpia vida.

Els experts en coses de mar diuen que una corrent submarina, que un remolí furiós, xucla la víctima i que el que precisa és allunyar-la del perill, isolar-la del corrent mortal.

Els barquers avancen seguint el mateix pla que els espectadors ferits d'angoixa preconitzen; i quan són prop del naufrag, l'engrapen i lluny de pujar-lo a la barca, l'arrastren mar enllà per tal de fugir del cerele perillós. Després d'un esforç suprem aconseguen el seu propòsit, i a la poca estona el nadador capolat, recobra forces damunt la platja.

L'espectacle és emocionant; hom sent la sensació d'una lluita a mort entre els elements poderosos i un pobre noi al qual la fatalitat empeny vers l'abim pregon de l'eternitat. Hom voldria ajudar-lo, i no pot; hom voldria estimular-lo amb un crit, però la veu no pot sortir de la gorja.

IGNOT

"FOMENT" FOU SOSPE
PER LA DICTADURA